

věřitel: Hospodářské skladištní družstvo v B. a odůvodnil odpor tím, že právní jednání, které je základem pohledávky Okresní hospodářské záložny v Ř., jest nicotné, protože odporuje předpisům §§ 7, 8, 13 zák. čís. 128/1924 sb. z. a n. Soud první stolice odpor zamítl. Důvody: Jest sice pravda, že podle § 13 zák. čís. 128/1924 sb. z. a n. není dovoleno zakládati průmyslové podniky a v nich se zúčastniti, provozovati bankovní obchody přes meze tohoto zákona; avšak zákon nikde neustanovuje, že jednání, přičící se těmto předpisům, jest neplatné. Jest míti za to, že i kdyby právní jednání, které jest základem pohledávky Okresní hospodářské záložny v Ř. bylo předsevzato za platnosti zákona a bylo učiněno proti předpisům zákona, může míti za následek odpovědnost příslušných funkcionářů záložny, nikoliv neplatnost pohledávky, pro kterou bylo zřízeno na nemovitosti dlužníka právo zástavní a z části vydobyť exekuční titul. Rekursní soud nevyhověl rekursu Hospodářského skladištního družstva.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů potud, pokud jimi bylo rozhodnuto o odporu proti přikázání zbytku nejvyššího podání Okresní hospodářské záložně v Ř. a odkázal odporovatele s jeho odporem na pořad práva (§ 231, druhý odstavec, ex. ř.).

Důvody:

Především je rozhodno, zda úvěrová pohledávka Okresní záložny hospodářské v Ř. za dlužníkem vznikla před účinností zákona ze dne 6. června 1924 čís. 128 sb. z. a n. Vznikla-li před tím a šlo-li podle úvěrního prohlášení ze dne 18. září 1924 jen o její uznání, nevztahují se na tuto pohledávku vůbec předpisy zákona čís. 128/1924 sb. z. a n. Teprve, kdyby bylo zjištěno, že pohledávka vznikla již za účinnosti tohoto zákona, bude lze řešiti otázku, zda šlo při poskytnutí úvěru dlužníku o jednání nicotné. Při tom bude vzhledem k ustanovení § 10 zákona čís. 128/1924 přihlédnouti především k jednacímú řádu Okresní záložny hospodářské v Ř. Není tu proto dostatečného skutkového podkladu, aby ihned o odporu mohlo býti rozhodnuto, nýbrž závisí rozhodnutí to na zjištění sporných skutečností (§ 231 ex. ř.), a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 13302.

K exekučnímu zabavení svršků, jež nejsou v dlužníkově držení, byvše podle soudního příkazu vzaty do uschování, jest zapotřebí svolení soudu povolivšího uschování. Souhlas není již v povolení exekuce zabavením uschovávaných svršků. Došlo-li k zabavení bez tohoto souhlasu, jest osoba, pro niž bylo uschování povoleno, oprávněna si stěžovati do výkonu exekuce a domáhati se zrušení exekuce.

(Rozh. ze dne 22. února 1934, R I 1327/33.)

K návrhu obce T. bylo povoleno proti dlužníku prozatímní opatření, za něhož byly vzaty věci do uschování. Napotom byla povolena Dr. Z-ovi exekuce k vydobytí peněžitě pohledávky zabavením oněch

věcí. K návrhu obce T. e x e k u č n í s o u d exekuci zrušil proto, že si obec T. vymohla k zabaveným předmětům prozatímní opatření jich úschovou, že zabavené předměty byly dány do úschovy Maxe G-a, starosty obce T., jenž při exekuci zabavením oněch svršků prohlásil, že jich zabavení nepřipouští. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh obce T. o zrušení exekuce, v podstatě z těchto d ů v o d ů: Obec T. nelze považovati za třetí osobu, v jejíž úschově byly zabavené předměty, ježto byly v úschově Maxe G-a. Avšak, i kdyby obec T. měla v úschově zabavené věci dlužníkovy, nemohla by se zdráhati, vydati tyto věci, dané jí do úschovy, třetí osobě za účelem zabavení, ježto by, neučinila-li by tak, mohla býti soudem poukázána, aby věci k tomuto účelu vydala, neboť věci ty byly jí dány jen za tím účelem, aby byly zachovány pro další výkon exekuce.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jisto jest, že věci při zabavení nebyly v držení dlužníkově, byvše podle soudního příkazu vzaty do uschování. Podle § 262 ex. ř. mohlo proto býti zabavení provedeno jen za předpokladu, že by osoba třetí, která měla takto věci ve své moci, byla prohlásila ochotu je vydati. Ne-sejde na tom, zda za uschovatele zabavených věcí jest považovati obec T. či Maxe G-a, neboť ve své moci nemá věc uschovatel, jenž je jen soudním orgánem, nýbrž výhradně sám soud (čís. 4460 sb. n. s., Gl. U. N. F. 7416). Byl by tedy soud povolivší uschování musil svoliti k vydání věcí za účelem jich zabavení. Takovýto souhlas a taková ochota nevyplývá ze zápisů o zabavení a nelze je spatřovati ani v pouhém povolení exekuce, jež se děje bez předchozího vyhledávání. Výkon exekuce odporoval proto předpisu § 262 ex. ř., a byla obec T., na jejíž návrh a v jejímž zájmu bylo povoleno prozatímní opatření usnesením ze dne 25. února 1931 a prodlouženo usnesením ze dne 13. května 1933 do 1. března 1934, oprávněna si stěžovati do výkonu exekuce a exekuční soud právem vyhověl jejímu návrhu na zrušení exekuce.

Čís. 13303.

Není-li v pravoplatném rozsudku, jímž byla soudní výpověď prohlášena za účinnou, vyřčeno, kdy jest žalovaný povinen odevzdati na-jatý předmět, nelze na jeho základě povoliti exekuci vyklizením, třebaže jest ze soudní výpovědi zřejmo, že den, ke kterému se stala soudní vý-pověď, již uplynul.

(Rozh. ze dne 22. února 1934, R I 119/34.)

Soud první stolice zamítl návrh vypovídatelův, by na základě soudní výpovědi byla povolena exekuce vyklizením bytu. R e k u r s n í s o u d exekuci povolil.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.